

De Tao van Goedheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat goedheid zwak was.

Dus bewonderden zij:
macht,
hardheid,
slimheid
en overwinning.

Maar hoe harder de wereld werd,
hoe leger zij zich vanbinnen voelden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom kiezen zo weinig mensen voor goedheid?"

De meester gaf hem een zaadje
en zei:

"Plant dit."

De leerling stopte het zaadje in de grond
en wachtte.

Na een tijdje zei hij ongeduldig:

"Er gebeurt niets."

De meester glimlachte zacht.

"Goedheid groeit vaak onder de oppervlakte
voordat de wereld haar kan zien."

Dagen later verscheen een kleine groene spruit.

De meester wees ernaar.

"Kwaad maakt veel lawaai," zei hij.
"Maar goedheid werkt stil."

Daarna liepen zij door een drukke stad.

De leerling zag mensen:
vechten om gelijk,
elkaar gebruiken,

en steeds meer nemen.

Maar in een stille straat
zag hij ook:
een vrouw die een vreemdeling hielp,
een man die eerlijk bleef terwijl niemand keek,
en een kind dat zijn brood deelde.

"Waarom vallen deze mensen minder op?" vroeg hij.

De meester keek naar de zon
die zonder woorden licht gaf aan iedereen.

"Omdat echte goedheid
zichzelf niet hoeft te bewijzen."

De leerling werd stil.

"En wat is dan de Tao van goedheid?"

De meester glimlachte.

"Dat een wijze mens begrijpt
dat de wereld niet verandert
door harder te schreeuwen..."

Hij keek naar het kleine plantje in de aarde.

"...maar doordat genoeg mensen
blijven voeden
wat leven geeft."

